

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
KANTONALNI SUD U ZENICI

Broj: 04 0 U 015882 24 U
Zenica, 28.10.2024. godine

Kantonalni sud u Zenici, sudija Sanela Popović, uz učešće zapisničarke Edine Imamović, u upravnom sporu tužitelja E. B. iz Žepča, R. bb, kojeg zastupa punomoćnik Nihad Smajić, advokat iz Tuzle, protiv rješenja broj: FZ3/2/2-31-1-450-2/24 (MB/OB:...) od 12.08.2024. godine tuženog Federalni zavod za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar, u upravnoj stvari obnove postupka za starosnu penziju, dana 28.10.2024. godine, u nejavnom rješavanju, donio je sljedeću:

PRESUDU

Tužba se odbija kao neosnovana.

Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora u iznosu od 842,40 KM.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženog, pobliže označenim u uvodu ove presude, odbijena je kao neosnovana žalba tužitelja, izjavljena protiv rješenja direktora Kantonalne administrativne službe u Zenici broj FZ7/2/1-31-1-23039-9/21 matični broj: 1229040971 od 08.03.2024. godine, kojim je odbijen prijedlog B. E. iz Ž. za obnovu postupka okončanog rješenjem ovog Zavoda MB/OB:... od 05.08.2021.godine primjenom odredbe člana 253. Zakona o upravnom postupku kao neosnovan.

Blagovremeno podnesenom tužbom od 12.09.2024.godine, tužitelj osporava zakonitost i pravilnost osporenog rješenja tuženog, kao i prvostepenog organa, iz razloga što smatra da su isti rezultat povrede odredaba upravnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i povrede materijalnog propisa, te zbog nedostataka koji sprječavaju ocjenu njegove ocjene zakonitosti ili nedostatke koji ga čine ništavnim. U tužbi se navodi da je u pobijanom rješenju istaknuto da je prvostepeni organ utvrdio da je žalitelj u ovom slučaju tužitelj ostvario pravo na starosnu penziju počev od 01.01.2021.godine shodno odredbi člana 40. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju. U navedenom rješenju istaknuto je da je odredbom člana 2. Zakona o policijskim službenicima FBiH propisano da se ovaj zakon primjenjuje na policijske službenike zaposlene u Federalnoj upravi policije, da se odredbe ovog Zakona primjenjuju i na policijske službenike koji rade u drugim organizacionim jedinicama Federalnog ministarstva unutrašnjih poslova ili drugog ministarstva FBiH ili državnog organa FBiH u mjeri u kojoj je to predviđeno zakonima kojima se uređuje organizacija, upravljanje i nadležnost navedenih organizacijskih jedinica ili organa uprave, da su policijski službenici oni pripadnici policijskog organa iz stava 1. ovog člana i pripadnici organizacijskih jedinica i organa uprave iz stava 2. ovog člana koji su ovlašteni da primjenjuju policijske ovlasti propisane ovim Zakonom i postupaju kao ovlaštena službena lica prema zakonima o krivičnom postupku u Bosni i Hercegovini, te da se radna mjesta na kojima se zapošljavaju policijski službenici propisuju prema zakonu kojim se uspostavlja policijski organ ili organizaciona jedinica ili organ uprave iz stava 2.ovog člana te propisima donesenim na osnovu zakona. Navode da je tužitelj sve do odlaska u starosnu penziju bio zaposlen u Kazneno popravnom zavodu zatvorenog tipa, Sektor za poslove osiguranja KPZ zatvorenog tipa, gdje je radio na poslovima višeg referenta za opremu i naoružanje. Ukazuje da je, shodno odredbi člana 130. Zakona o izvršenju krivičnih sankcija Federacije Bosne i Hercegovine („Službene novine

Federacije BiH”, broj 44/1998, 42/1999, 12/2009 i 42/2011), službenici ustanova i Federalnog ministarstva koji rade na poslovima kojim se vrši neposredan uticaj na osuđene osobe i stražari u pravima iz zdravstvenog, penzijskog i invalidskog osiguranja kao i drugim pravima po osnovu rada - izjednačavaju se sa sudskom policijom i policijom Federalnog ministarstva unutrašnjih poslova u skladu sa federalnim zakonom. Ističe da iz navedene zakonske odredbe jasno proizilazi da osobe koje vrše neposredan uticaj na osuđene osobe i stražari, u konkretnom slučaju tužitelj u pogledu penzijskog i invalidskog osiguranja, kao i drugim pravima na osnovu rada u potpunosti je izjednačen sa sudskom policijom i policijom Federalnog ministarstva unutrašnjih poslova, pa je na ovakav način donošenjem pobijanog rješenja tužitelj doveden u diskriminatorni položaj u odnosu na ostale imenovane ovim zakonom. Navode da u pobijanom rješenju tuženi pravilno ukazuje na odredbu člana 130. Zakona o izvršenju krivičnih sankcija F BiH, ali istu odredbu neosnovano ne primjenjuje na tužitelja, a sve imajući u vidu činjenicu da je tužitelj radio na poslovima kojim se vrši neposredan uticaj na osuđene osobe. Dalje se navodi da je tužitelj bio zaposlen u Kazneno popravnom zavodu zatvorenog tipa i to u Sektoru za poslove osiguranja, na mjestu višeg samostalnog referenta za opremu i naoružanje, a na kojem mjestu je radio sve do odlaska u penziju, navodeći da je shodno tome, tužitelj ispunio uslov iz člana 104 a) stav 1. Zakona o dopunama Zakona o policijskim službenicima Federacije BiH koji je stupio na snagu 01.03.2018.godine kojim je propisano da je policijski službenik lice definirano u članu 2. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, te da pravo na penziju ostvaruje pod uslovom utvrđenim Zakonom o penzijskom i invalidskom osiguranju pod uvjetom da je neprekidno imao 15 godina staža osiguranja u svojstvu policijskog službenika i da je u vrijeme sticanja prava na penziju imao svojstvo policijskog službenika. Ističu da je tuženi izostavio da navede i dio koji proizilazi iz navedenog člana 104a) u kojem je, između ostalog, navedeno da će se policijskom službeniku iz stava 1. Zakona o dopunama Zakona o policijskim službenicima F BiH lični koeficijent za ostvarivanje prava na penziju utvrditi na osnovu pet godišnjih plaća ostvarenih u svojstvu policijskog službenika, koje su za policijskog službenika najpovoljnije, a što tuženi nije učinio, jer bi u suprotnom iznos utvrđene penzije bio drugačije određen. Navode da je tuženi prilikom utvrđivanja penzije uzeo neke druge pokazatelje, a ne pet godišnjih plaća koje su najpovoljnije. Tuženi u pobijanom rješenju ističe da se prava koja se odnose na policijske službenike shodno odredbama člana 104.a Zakona o dopunama Zakona o policijskim službenicima Federacije Bosne i Hercegovine, ne mogu primjenjivati na tužitelja, jer kako navodi isti nije definisan zakonskom odredbom kojom se definišu policijski službenici. Ističu da ovakav stav tuženog je prije svega neutemeljen i suprotan pravnim propisima, jer je tužitelj bio zaposlen u Kazneno popravnom zavodu zatvorenog tipa kao viši samostalni referent za opremu i naoružanje u Sektoru za poslove osiguranja (duže od petnaest godina). Na ovako utvrđeno činjenično stanje drugostepeni organ tj. tuženi je nepravilno primijenila materijalni propis sadržan u Zakonu o izvršenju krivičnih sankcija koji je lex specialis zakon iz razloga što nije uzela u obzir odredbu člana 130. Zakona o izvršenju krivičnih sankcija u kojem je tačno naznačeno da „službenici ustanova i Federalnog ministarstva, koji rade na poslovima kojim se vrši neposredan uticaj na osuđene osobe i stražari, u pravima iz zdravstvenog, penzijskog i invalidskog osiguranja, kao i drugim pravima po osnovu rada - izjednačavaju se sa sudskom policijom i policijom Federalnog ministarstva unutrašnjih poslova u skladu sa federalnim zakonom. Ukazuje da tuženi nije pravilno primijenio zakon, odnosno propis zasnovan na zakonu govori i činjenica da je u istoj pravnoj stvari, a kod drugih lica, povodom istih činjenica i okolnosti na koje je izjavljena žalba ista uvažena, te osporeno rješenje poništeno i predmet vraćen prvostepenom organu na ponovni postupak i odlučivanje, pozivajući se na Rješenje broj FZ3/2/2-31-1-1016-2/23 od 20.11.2023.godine izdato od strane FZ PIO Mostar; Rješenje broj FZ3/2/2-31-1-1126-2/23 od 20.11.2023.godine izdato od strane FZ PIO Mostar, Rješenje broj FZ7/2/1-31-1-22984-9/20 od 26.03.2024.godine izdato od strane FZ PIO KAS za Zeničko-dobojski kanton, Rješenje broj UP/1-FZ12/2/1-31-1-25130/23 od 22.11.2023.godine izdato od strane FZ PIO KAS za Kanton Sarajevo; Rješenje broj FZ7/2/1-31-1-85378-15/21 od 20.06.2024.godine izdato od strane FZ PIO KAS za Zeničko-dobojski kanton, Rješenje br. FZ3/2/2-31-1-429-2/24 od 14.06.2024.godine izdato od strane FZ PIO Mostar. U konačnom tužitelj predlaže da se pobijano rješenje tuženog, kao i prvostepeno rješenje ponište i

predmet vrati prvostepenom organu na ponovni postupak, potražujući troškove upravnog spora koji se odnosu na sastav tužbe u iznosu od 720,00 KM, PDV 17 % u iznosu od 122,40 KM, odnosno ukupno 842,40 KM, te troškove sudske takse po odluci suda.

U odgovoru na tužbu, tuženi organ navodi da osporenim rješenjem nije povrijeđen zakon, niti lični interes tužitelja zasnovan na zakonu, radi čega u cijelosti ostaje kod osporenog rješenja i predlaže da se tužba odbije kao neosnovana. Tuženi je uz odgovor na tužbu sudu dostavio sve spise provedenog upravnog postupka, koji se odnose na ovaj predmet, radi odlučivanja po predmetnoj tužbi.

U postupku ocjene pravilnosti i zakonitosti osporenih akata tuženog i prvostepenog organa, u granicama zahtjeva iz tužbe, u skladu s odredbama člana 34. stav 1. Zakona o upravnim sporovima („Službene novine Federacije BiH“, broj: 9/05), ovaj sud je odlučio kao u izreci presude, iz sljedećih razloga:

Tužba nije osnovana.

Iz stanja upravnog spisa i obrazloženja osporenog rješenja proizilazi da je imenovani dana 20.02.2024. godine podnio prijedlog za obnovu postupka okončanog rješenjem ovog Zavoda MB/OB:... od 05.08.2021.godine, a kojim rješenjem je B. E. iz Ž. priznato pravo na starosnu penziju počev od 01.01.2021.godine primjenom člana 40. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju („Službene novine Federacije BiH“ broj 13/18). U prijedlogu za obnovu postupka se navodi da se isti podnosi pozivom na odredbu člana 246. stav 1. tačka 1) i 5) Zakona o upravnom postupku, navodeći da se ovdje radi o „starim činjenicama“ koje su bile u vrijeme vođenja postupka, a „nove“ su samo zbog toga što se za njih saznalo tek nakon okončanja redovnog postupka, ukazujući da se misli na činjenicu da je Zakon o izvršenju krivičnih sankcija u FBiH stupio na snagu dana 01.12.1998.godine, a u kojem su već u članu 130. između ostalog, stražari koji su radili u kazneno-popravnim zavodima izjednačeni sa sudskom policijom i na Odluku od 31.08.2022.godine kao novu činjenicu koja faktički potvrđuje sve ono što je u zakonu još od 01.12.1998.godine bilo doneseno. Navodi da su u Zakonu o izvršenju krivičnih sankcija tačno navedene osobe-osiguranici-službenici ustanova Federalnog ministarstva koji rade na poslovima kojim se vrši neposredan uticaj na osuđene osobe i stražari u pravima iz zdravstvenog, penzijskog i invalidskog osiguranja, kao i drugim pravima po osnovu rada izjednačavaju sa sudskom policijom i policijom Federalnog ministarstva unutrašnjih poslova u skladu sa federalnim zakonom. Ističe da iz navedene zakonske odredbe organ uprave pri donošenju rješenja nije uzeo u obzir činjenicu propisanu odredbom člana 130.stav 1. Zakona o izvršenju krivičnih sankcija, obzirom da u vrijeme penzionisanja Vlada nije donijela odluku, navodeći da je organ uprave na nepravilan način utvrdio visinu penzije tužitelju. Dalje se navodi, obzirom da je organ uprave u pobijanom rješenju na nepravilan način utvrdio koeficijent te visinu penzije, to predlažu da u ponovljenom postupku, a na osnovu odredbe člana 104 a) Zakona o dopunama Zakona o policijskim službenicima FBiH, a u kojem je, između ostalog, navedeno da će se policijskom službeniku, u konkretnom slučaju i podnosiocu prijedloga za obnovu postupka iz stava 1. Zakona o dopunama Zakona o policijskim službenicima, lični koeficijent za ostvarivanje prava na penziju utvrditi na osnovu pet godišnjih plaća, ostvarenih u svojstvu policijskog službenika, a koje su za policijskog službenika najpovoljnije, a što organ uprave nije učinio u prethodnom postupku. Ukazuje da činjenica da ako se uzmu u obzir okolnosti da je nadležni upravni organ ne primjenjujući odredbu člana 130. stav 1. i 4. Zakona o izvršenju krivičnih sankcija, odnosno u konkretnom slučaju ne izjednačavajući zatvorske stražare i osobe koje vrše neposredan uticaj na osuđene osobe sa sudskom policijom, te utvrđujući lični koeficijent za ostvarivanje prava na penziju u drugačijem odnosno nepovoljnijem iznosu za imenovanu kategoriju, da je došlo do diskriminacije jedne kategorije lica u odnosu na drugu, te nejednakog postupanja. Navode da je podnosilac prijedloga sve do odlaska u starosnu penziju bio zaposlen na poslovima višeg samostalnog referenta za opremu i naoružanje u Sektoru za poslove osiguranja. Dalje se navodi da

Odlukom o utvrđivanju radnih mjesta uposlenika u kazneno-popravnim zavodima koji se u pravima iz penzijskog i invalidskog osiguranja izjednačavaju sa sudskom policijom federalnog ministarstva unutrašnjih poslova koji je donijela Vlada FBiH dana 31.08.2022.godine propisano da se ovom Odlukom utvrđuju radna mjesta u kazneno popravnim zavodima u FBiH na kojima se uposlenici u pravima iz zdravstvenog, penzijsko i invalidskog osiguranja, kao i drugim pravima po osnovu rada izjednačavaju sa sudskom policijom i policijom Federalnog ministarstva unutrašnjih poslova; da Zakonom o izvršenju krivičnih snamkcija koji je stupio na snagu 01.12.1998.godine kao i prijelaznim i završnim odredbama tog zakona, Vladi FBiH nije bio propisan rok u kojem je bila dužna donijeti akt kojim će se regulirati na kojim radnim mjestima se zaposlenim osobama pripadati prava iz člana 130. stav 1. Zakona o izvršenju krivičnih sankcija. Dalje se navodi da je Vlada FBiH pomenutu Odluku donijela poslije skoro 24 godine na koji način je službenicima koji su , po tom aktu u pravima iz zdravstvenog, penzijsko i invalidskog osiguranja, kao i drugim pravima po osnovu rada izjednačavaju sa sudskom policijom i policijom Federalnog ministarstva unutrašnjih poslova, sve do njenog stupanja na snagu tj. do 01.09.2022.godine onemogućavala valjan pravni osnov za priznavanje prava na starosnu penziju po odredbama člana 104 a) Zakona o policijskim službenicima. U prijedlogu se navodi da pravno dejstvo odluke koja je trebala biti donesena u razumnom roku tj do kraja 1999.godine ima primijeniti i na predmete kojima je prijedlog za obnovu podnese nakon njenog stupanja na snagu, te s tim u vezi smatraju da bi organ uprave trebao dozvoliti obnovu ovog postupka. U postupku koji je prethodio donošenju pobijanog prvostepenog rješenja od 08.03.2024.godine kojim je odbijen prijedlog B. E. iz Žepča za obnovu postupka okončanog rješenjem ovog Zavoda MB/OB:... od 05.08.2021.godine, utvrđeno je da je B. E. iz Ž. rješenjem Kantonalne administrativne službe Zenica MB/OB:... od 05.08.2021.godine priznato pravo na starosnu penziju počev od 05.08.2021.godine primjenom člana 40. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju („Službene novine FBiH“ broj 13/2018); da je imenovanom uručeno gore navedeno rješenje, te da protiv rješenja nije izjavljivao žalbu; da je navedeno rješenje pravosnažno i konačno. Prvostepeni organ je naprijed navedeno rješenje donio uz obrazloženje da je imenovanom konačnim i pravosnažnim rješenjem MB/OB:... od 05.08.2021.godine priznato pravo na starosnu penziju počev od 05.08.2021.godine primjenom člana 40. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, a da je Vlada FBiH donijela odluku o utvrđivanju radnih mjesta uposlenika u kazneno-popravnim zavodima, koji se u pravima iz PIO-a izjednačavaju sa sudskom policijom i policijom Federalnog ministarstva unutrašnjih poslova, dana 31.08.2022.godine, smatrajući da prijedlog za obnovu postupka nije osnovan primjenom odredbe člana 253. Zakona o upravnom postupku.

Na naprijed navedeno rješenje prvostepenog organa tužitelj je podnio žalbu iz istih razloga koje iznosi i u tužbi, a koja žalba je odbijena kao neosnovana donošenjem pobijanog rješenja tuženog organa.

Tuženi organ je odlučujući o žalbi tužitelja izjavljenoj protiv prvostepenog rješenja od 08.03.2024. godine donio pravilno i na zakonu zasnovano rješenje i suprotno navodima iz tužbe u skladu sa članom 242. stav 1., u vezi sa članom 207. Zakona o upravnom postupku („Službene novine Federacije BiH“, broj: 2/28 i 8/99), u osporenom rješenju cijenio sve navode žalbe i detaljno obrazložio iz kojih razloga su navodi žalbe neosnovani. Za takvu odluku tuženi je dao valjane razloge i pozvao se na odgovarajuće odredbe materijalnog prava, pa te razloge ovaj sud u cijelosti prihvata.

Pri tome tuženi organ je nakon razmatranja predmetne žalbe, pobijanog prvostepenog rješenja i spisa provedenog upravnog postupka, osporenim rješenjem pravilno utvrdio da je kod potpuno i pravilno utvrđenog činjeničnog stanja, prvostepeni organ pravilno postupio kada je odbio prijedlog B. E. iz Ž. za obnovu postupka okončanog rješenjem ovog Zavoda MB/OB:...od 05.08.2021.godine, a kojim rješenjem je žalitelju priznato pravo na starosnu penziju u smislu odredaba člana 40. Zakona, počev od 01.01.2021.godine; da je prema rješenju Kazneno-popravnog zavoda, zatvorenog tipa Zenica, broj: 01-30-2889/20-2 od 10.11.2020.godine imenovanom kao

zaposleniku, na radnom mjestu viši samostalni referent za opremu i naoružanje u Sektoru za poslove osiguranja Kazneno - popravnog zavoda zatvorenog tipa, prestao radni odnos kod navedenog poslodavca zbog navršenih 40 godina penzijskog staža, shodno članu 70. stav 1. tačka 4. i člana 71. Zakona o namještenicima u organima državne službe u Federaciji BiH („Službene novine F BiH” broj: 49/05). Tuženi organ se pravilno pozvao i na odredbu tačke II Odluke o utvrđivanju radnih mjesta zaposlenika u kazneno-popravnim zavodima, koji se u pravima iz penzijskog i invalidskog osiguranja, izjednačavaju sa sudskom policijom i policijom Federacije BiH („Službene novine F BiH” broj: 69/22), koja je donesena na osnovu odredbe člana 130. stav 4. Zakona o izvršenju krivičnih sankcija u F BiH, a stupila na snagu 01.09.2022.godine, zaključivši da žalitelj kome je prestao radni odnos na radnom mjestu viši samostalni referent za opremu i naoružanje u Sektoru za poslove osiguranja Kazneno popravnog zavoda zatvorenog tipa, nije lice koje je definisano citiranim zakonskim odredbama.

Pored toga, osporenim rješenjem tuženi organ pravilno je ukazao tužitelju da se prilikom određivanja visine starosne penzije u konkretnom slučaju, a koji postupak je okončan donošenjem rješenja MB/OB:... od 05.08.2021.godine, u postupku obnove postupka, ne može primijeniti odredba člana 104a stav 1. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o policijskim službenicima, odnosno da se ne može visina penzije utvrditi na osnovu pet najpovoljnijih godina staža, kao ni odredba člana 130. Zakona o izvršenju krivičnih sankcija u Federaciji BiH („Službene novine FBiH“ broj 44/98, 52/99, 12/09 i 42/2011).

Ovo iz razloga što je odredbom člana 104a. stav 1. Zakona o dopunama Zakona o policijskim službenicima Federacije Bosne i Hercegovine propisano da je policijski službenik lice definirano u članu 2. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju i pravo na penziju ostvaruje pod uvjetima utvrđenim Zakonom o penzijskom i invalidskom osiguranju i ovim zakonom pod uslovom da je: a) imao neprekidno najmanje 15 godina staža osiguranja u svojstvu policijskog službenika i b) u vrijeme sticanja prava na penziju ima svojstvo policijskog službenika. Stavom 2. istog člana Zakona propisano je da policijskom službeniku iz stava 1. ovog člana lični koeficijent za ostvarivanje prava na penziju utvrdit će se na osnovu pet godišnjih plaća ostvarenih u svojstvu policijskog službenika, koje su za policijskog službenika najpovoljnije.

Članom 2. stav 1. tačka k) Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju propisano je da je policijski službenik, u smislu ovog zakona, lice koje je kao takvo definisano posebnim zakonom na osnovu kojeg prava iz penzijskog i invalidskog osiguranja ostvaruje kod nosioca osiguranja, kao i posebnim zakonom Bosne i Hercegovine, a koje ima prebivalište na teritoriji Federacije Bosne i Hercegovine.

Odredbom člana 130. Zakona o izvršenju krivičnih sankcija u Federaciji Bosne i Hercegovine je propisano da službenici ustanova i Federalnog ministarstva, koji rade na poslovima kojim se vrši neposredan uticaj na osuđene osobe i stražari, u pravima iz zdravstvenog, penzijskog i invalidskog osiguranja, kao i drugim pravima po osnovu rada izjednačavaju se sa sudskom policijom i policijom Federalnog ministarstva unutrašnjih poslova - Federalnog ministarstva unutarnjih poslova, u skladu sa federalnim zakonom. Zbog posebnih uvjeta rada i prirode poslova i zadataka sredstva za plaće iz stava 1. ovog člana, osiguravaju se u uvećanom iznosu u odnosu na sredstva koja se osiguravaju za plaće drugih federalnih organa uprave. Federalno ministarstvo vodi evidenciju o osobama iz stava 1. ovog člana i izdaje im uvjerenja o vremenu provedenom na tim poslovima.

Shodno citiranim zakonskim odredbama, pravilno je tuženi organ zaključio da tužitelj nije lice koje je u momentu prestanka radnog odnosa, odnosno ostvarivanja prava na starosnu penziju imao status policijskog službenika, a što je tuženi organ utvrdio uvidom i čitanjem u rješenje Kazneno popravnog zavoda zatvorenog tipa Zenica 01-30-2889/20-2 od 10.11.2020. godine, a iz kojeg proizilazi da je tužitelju radni odnos prestao na radnom mjestu viši samostalni referent za

opremu i naoružanje u Sektoru za poslove osiguranja Kazneno popravnog zavoda zatvorenog tipa, primjenom člana 70. stav 1. tačka 4. Zakona o namještenicima u organima državne službe u Federaciji Bosne i Hercegovine.

Također, pravilno se tuženi organ poziva da je Vlada Federacije BiH tačkom II Odluke o utvrđivanju radnih mjesta uposlenika u kazneno-popravnim zavodima, koji se u pravima iz penzijskog i invalidskog osiguranja izjednačavaju sa sudskom policijom i policijom Federalnog ministarstva unutrašnjih poslova („Službene novine Federacije BiH”, broj: 69/22) koja je donesena na osnovu odredbe člana 130. stav 4. Zakona o izvršenju krivičnih sankcija u F BiH, a stupila na snagu 01.09.2022.godine, propisala da su radna mjesta iz tačke I ove Odluke radna mjesta sistematizovana u službi osiguranja kazneno - popravnih zavoda u Federaciji Bosne i Hercegovine koja su definisana posebnim odredbama o službi osiguranja u Zakonu o izvršenju krivičnih sankcija u Federaciji Bosne i Hercegovine, a na kojima uposlenici imaju sljedeća službena zvanja: 1.Zatvorski policajac - stražar, 2.Stariji zatvorski policajac - stražar, 3.Stariji zatvorski policajac - stražar prve klase, 4.Nadzornik zatvorske policije - straže, 5.Stariji nadzornik zatvorske policije - straže, 6.Stariji nadzornik zatvorske policije - straže prve klase, 7.Zapovjednik zatvorske policije straže.

Kako se poslovi na radnom mjestu viši samostalni referent za opremu i naoružanje u Sektoru za poslove osiguranja Kazneno popravnog zavoda zatvorenog tipa, koje je tužitelj obavljao u momentu prestanka radnog odnosa, ne smatraju poslovima policijskog službenika u smislu citirane tačke II Odluke o utvrđivanju radnih mjesta uposlenika u kazneno-popravnim zavodima koji se u pravima iz penzijskog i invalidskog osiguranja izjednačavaju sa sudskom policijom i policijom Federacije BiH, to su organi uprave, pravilno primijenili materijalno pravo, odnosno odredbu člana 40. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju („Službene novine Federacije BiH” broj 13/18), donošenjem rješenja MB/OB:... od 05.08.2021.godine, a kojim rješenjem je B. E. iz Ž. priznato pravo na starosnu penziju počev od 01.01.2021.godine, izvodeći pravilan zaključak da okolnosti odnosno dokazi na kojima je žalitelj zasnovao svoj prijedlog za obnovu postupka nisu od takvog značaja da bi u vezi sa već izvedenim i upotrijebljenim dokazima mogli dovesti do drugačijeg rješenja konkretne upravne stvari, te kada je prvostepeni organ primjenom odredbe člana 253. stav 3. Zakona o upravnom postupku odbio prijedlog za obnovu postupka kao neosnovan.

Imajući u vidu naprijed navedeno, i po ocjeni ovog suda, pravilno su organi uprave odbili prijedlog za obnovu postupka kao neosnovan, primjenom odredbe člana 253. stav 3. Zakona o upravnom postupku obzirom da se u konkretnom slučaju ne mogu primijeniti odredbe člana 104a. stav 1. Zakona o dopunama Zakona o policijskim službenicima Federacije Bosne i Hercegovine, kao ni odredba člana 130. Zakona o izvršenju krivičnih sankcija u Federaciji BiH, obzirom da se poslovi koji je tužitelj obavljao u momentu prestanka radnog odnosa, na radnom mjestu viši samostalni referent za opremu i naoružanje u Sektoru za poslove osiguranja Kazneno popravnog zavoda zatvorenog tipa, ne smatraju poslovima policijskog službenika u smislu citirane tačke II Odluke o utvrđivanju radnih mjesta uposlenika u kazneno-popravnim zavodima, koji se u pravima iz penzijskog i invalidskog osiguranja izjednačavaju sa sudskom policijom i policijom Federalnog ministarstva unutrašnjih poslova („Službene novine Federacije BiH”, broj: 69/22). S tim u vezi nisu osnovani navodi tužbe, da je donošenjem pobijanog rješenja tužitelj doveden u diskriminirajući položaj, navodeći da isto predstavlja povredu Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i sloboda, obzirom da je tuženi organ upravo pravilnom primjenom naprijed citiranih zakonskih odredbi donio rješenje MB/OB:... od 05.08.2021.godine, a kojim rješenjem je tužitelju priznato pravo na starosnu penziju počev od 01.01.2021.godine primjenom člana 40. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju.

Nisu osnovani navodi tužbe da je u istoj pravnoj stvari, a kod drugih lica, povodom istih činjenica i okolnosti na koje je izjavljena žalba, ista uvažena, te osporeno rješenje poništeno i

predmet vraćen prvostepenom organu na ponovni postupak i odlučivanje, pozivajući se na Rješenje broj FZ3/2/2-31-1-1016-2/23 od 20.11.2023.godine izdato od strane FZ PIO Mostar; Rješenje broj FZ3/2/2-31-1-1126-2/23 od 18.12.2023.godine izdato od strane FZ PIO Mostar, Rješenje broj FZ7/2/1-31-1-22984-9/20 od 26.03.2024.godine izdato od strane FZ PIO KAS za Zeničko-dobojski kanton, Rješenje broj UP/1-FZ12/2/1-31-1-25130/23 od 22.11.2023.godine izdato od strane FZ PIO KAS za Kanton Sarajevo; Rješenje broj FZ7/2/1-31-1-85378-15/21 od 20.06.2024.godine izdato od strane FZ PIO KAS za Zeničko-dobojski kanton, Rješenje br. FZ3/2/2-31-1-429-2/24 od 14.06.2024.godine izdato od strane FZ PIO Mostar, a koja rješenja su i dostavljena uz tužbu. Naime, uvidom u naprijed pobrojana rješenja tuženog organa, ovaj sud je utvrdio da se ne radi o istoj činjeničnoj i pravnoj situaciji, da se u naprijed navedenim rješenjima radilo o licima koja su u momentu prestanka radnog odnosa radili na poslovima: nadzornik u straži (Rješenje broj FZ3/2/2-31-1-1016-2/23 od 20.11.2023.godine); viši referent-zatvorski policajac-stražar u posebnom službenom zvanju „Stariji zatvorski policajac-stražar prve klase“ u Sektoru poslove osiguranja u Kazneno popravnom zavodu poluotvorenog tipa u Mostaru (Rješenje broj FZ3/2/2-31-1-1126-2/23 od 18.12.2023.godine), policijski službenik (Rješenje broj FZ7/2/1-31-1-22984-9/20 od 26.03.2024.godine izdato od strane FZ PIO KAS za Zeničko-dobojski kanton, Rješenje broj UP/1-FZ12/2/1-31-1-25130/23 od 22.11.2023.godine izdato od strane FZ PIO KAS za Kanton Sarajevo); zatvorski policajac u Sektoru za poslove osiguranja(Rješenje br. FZ3/2/2-31-1-429-2/24 od 14.06.2024.godine izdato od strane FZ PIO Mostar), te da se radilo upravo o licima koja su definisana citiranim zakonskim odredbama tačnije tačkom II Odluke o utvrđivanju radnih mjesta uposlenika u kazneno-popravnim zavodima, koji se u pravima iz penzijskog i invalidskog osiguranja izjednačavaju sa sudskom policijom i policijom Federalnog ministarstva unutrašnjih poslova („Službene novine Federacije BiH", broj: 69/22), a što u konkretnom slučaju nije riječ. Dakle, navodi tužbe koji ukazuju na diskriminaciju i nejednako postupanje, nisu osnovani, obzirom da tužitelj nije dokazao da je tuženi organ različito postupao unutar iste uporedne grupe.

Na osnovu izloženog, ovaj sud je utvrdio da su pobijana rješenja prvostepenog i tuženog organa donesena u zakonito provedenom upravnom postupku, te da su zasnovana na iznesenom potpuno i pravilno utvrđenom činjeničnom stanju, kao i pravilnoj primjeni citiranih odredbi Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, te da je tuženi organ pravilno postupio kada je temeljem odredbe člana 237. stav 1. Zakona o upravnom postupku, odbio žalbu tužitelja kao u dispozitivu osporenog rješenja, izvodeći pravilno zaključak da nije osnovan prijedlog tužitelja za obnovu postupka okončanog rješenjem ovog Zavoda MB/OB:... od 05.08.2021.godine shodno odredbi člana 253. stav 3. Zakona o upravnom postupku.

Zbog svega navedenog, ovaj sud je zaključio da navodi tužbe nisu doveli u pitanje pravilnost i zakonitost osporenih upravnih akata tuženog i prvostepenog organa, pa je primjenom odredbi člana 28. stav 1. i člana 36. stav 2. Zakona o upravnim sporovima, tužbu valjalo odbiti kao neosnovanu, jer pobijanim rješenjima tuženog i prvostepenog organa, nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja.

Budući da Zakon o upravnim sporovima ne sadrži odredbe kojima se propisuje naknada troškova upravnog spora, to se u ovoj stvari, u smislu člana 55. Zakona o parničnom postupku ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine" broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15) shodno primjenjuju odgovarajuće odredbe zakona kojim je uređen parnični postupak.

Naime, odredbom člana 386. stav 1. Zakona o parničnom postupku je propisano da je stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna protivnoj stranci nadoknaditi troškove.

Kako tužitelj nije uspio u upravnom sporu to je sud odbio zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora koji se odnosi na sastav tužbe u iznosu od 842,40 KM kao neosnovan.

Zapisničarka

Edina Imamović

Sudija

Sanela Popović